

τὴν τιμὴν τῶν τζοραπιῶν ἢ τζούπρα του ἀπὸ τὰ εἰθισμένα καὶ λεγόμενα κεράσματα, τὰ ὅποια ἡ Ἐκκλησία ὀνομάζει ξεράσματα. Καὶ ὁ γάμος νὰ συγκροτῇται μόνον τὴν Κυριακὴν καὶ τὴν Δευτέραν τὸ πρωῒ καθ' ἕνα νὰ πηγαίῃ εἰς τὸ ἔργον του· καὶ τυφέκια νὰ μὴ ρίπτονται εἰς τὸν γάμον . . . "Ὅστις ἤθελε ἀρραβωνιασθῇ τακτικῶς καὶ ἔπειτα ἤθελε μετανοήσῃ, νὰ δίδῃ εἰς τιμὴν τοῦ μὴ μετανοημένου γρόσια χίλια (1000) . . .».

954

1840. Ἐγγραφον πΚ. Ἀνθίμου Δ', πρὸς π. Ἀντιοχείας, περὶ παρακωλύσεως ἐκθέσμων γάμων, ἐν 103, Β', σ. 260.

955

1840. Συμβόλαιον ἐν Σάμῳ, ἀπὸ 25 Ὀκτωβρίου, δι' οὗ δύο γυναῖκες ρίπτουν εἰς λήθην τὴν ἀναμεταξύ των ἔριδα καὶ λογοτριβὴν καὶ συμφωνοῦν, ὅποια σφάλῃ εἰς τὸ ἐξῆς, νὰ δίδῃ τὴν πατρικὴν τῆς ἰδιοκτησίαν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀγ. Γεωργίου, ἐν 127, τ. 2, σ. 177.

956

1840. Διαταγὴ τοῦ μουχασίλη τῆς Ρόδου Σακίρ βέη πρὸς τὴν νῆσον Ἰκαρίαν, ἐν 243, σ. 190–191.

« . . . ἐπειδὴ τῶν πτωχῶν αἱ ὑποθέσεις, μὲ δύο προεστοὺς θεωρούμεναι, ἀκολουθοῦσαν μερικαῖς φορὲς ἀδικίες καὶ διὰ τὰ θεωρῆται τοῦ καθ' ἑνὸς ἢ ὑπόθεσις μὲ δικαιοσύνην, ἐξεδόθη βασιλικὸς . . . ὀρισμὸς, διαλαμβάνων, ὅτι εἰς κάθε τόπον νὰ ἐκλέγονται μὲ τὴν θέλησιν τῶν πτωχῶν δώδεκα σύμβουλοι ἀπὸ τοὺς πλέον θεοφοβουμένους καὶ τιμίους χριστιανοὺς ραγιάδες ἐντοπίους καὶ μὴ ὑποκειμένους εἰς αὐτὰς ξένων δυνάμεων, οἱ ὅποιοι, ἀφοῦ ὀρκισθοῦν, νὰ κρίνουν μὲ δικαιοσύνην καὶ εὐθύτητα, δηλαδὴ ἐγληγορότητα, ἀφιλοπροσώπως κάθε ὑπόθεσιν, δηλαδὴ ἐμπορικὴν, κουραντίνας, δοσοληψίας . . . καὶ αὐτοὶ οἱ σύμβουλοι εἶναι εἰς χρέος νὰ στέλλωσιν ἐδῶ μὲ ἀναφορὰν των, τὴν σημείωσιν τῶν ὀνομάτων καὶ ἐπωνυμίας των . . . εἶναι ἀνακτορικὴ ἀπόφασις νὰ λαμβάνῃ ὁ τυχὼν μουμπασίρης πρὸς ἕν γρόσιον τὴν κάθε ἡμέραν καὶ τὸν ναῦλον τοῦ καϊκίου ὅπου τὸν ἔφερε . . .».

957

1841. Συνοδικὴ ἀπόφασις, ἀπὸ 1 Αὐγ., μ. Χίου Σωφρονίου, τῇ συμπράξει τῶν προεστώτων των, πρὸς τὰ Μαστιχοχώρια, περὶ μὴ λύσεως τῶν μνηστειῶν μετὰ τὴν σύνταξιν τῶν προικοσυμφώνων, ἐν 160, σ. 66–68.

Α. Οἱ νέοι καὶ νέαι ὅπου ἔχουν νὰ συμβιβαστῶσι διὰ ἀνδρόγυνον, πρὸ τοῦ συμβιβασμοῦ των, σὺν τοῖς αὐτῶν γονεῦσι, ἢ ἐλλειπόν(των) τῶν γονέων, οἱ συγγενεῖς αὐτῶν, πρέπει νὰ προστοχάζωνται καλῶς τὰ πάντα καὶ οὕτως ν' ἀποφασίζον διὰ νὰ χαρτογράψωσιν.

Β. Τὰ χαρτογράμματα νὰ γίνωνται τῇ γνώμῃ καὶ θελήσει ἀμφοτέρων τῶν μερῶν . . . ἐν παρρησίᾳ τοῦ πρωτοπαπᾶ καὶ τῶν γερόντων ἐκάστου χωρίου.

Γ. Ἀφοῦ γίνονται τὰ χαρτογράμματα μὲ τὴ γνώμῃ τῶν δύο μερῶν καὶ ὑπογραφθῶσι, νὰ διατηρῶνται ὡς ἱερὰ καὶ νὰ μὴν δύναται ποτὲ μήτε ὁ κατὰ καιρὸν ἀρχιερεὺς, μήτε οἱ εὐρισκόμενοι ἐπίτροποι καὶ προεστώτες τῶν χωρίων σας νὰ τὰ ἀνατρέπωσιν . . . ἐκτός τινος κατεπειγούσης ἀνάγκης . . . καὶ ὅταν τὸ καλέσῃ ὁ καιρὸς θέλουν στεφανώνεται μὲ βίαν τὰ ἀνδρόγυνα ἐκεῖνα, ὅσα ζητήσουσιν ἐπιμόνως νὰ διαρρήξωσι τὰ γράμματά των».

958

1841. Συμφωνητικόν, ἀπὸ 25 Ἰουλίου, τῶν προεστώτων ἐπαρχίας Κονίστης, περὶ διοικήσεώς της, ἐν 339, σ. 208–211.

959

1841. Codice civile degli Stati Uniti delle Isole Ionie. Corfù . . . (εἰς 8ον),

Ἐδ. ἐν ἑλλ. μεταφράσει τὸ 1851. Ἐπίσης Ἐμπορικὸς καὶ Ποινικὸς Ὁργανισμὸς Δικαστηρίων, Πολιτικὴ καὶ Ποινικὴ Δικονομία.

Πρβλ. 132, σ. 556–651.

960

1841. Γράμμα πΚ. Ἀνθίμου Δ', κατὰ τῶν προικοδοσιῶν, πρὸς τοὺς ὀρθοδόξους τῆς μ. Νικομηδείας,

ἐν 72, σ. 17–19.

(Διαιροῦνται οἱ πολῖται εἰς 4 τάξεις, ἡ δὲ προῖξ δὲν πρέπει νὰ ὑπερβαίνει τὰ 5000 γρόσια διὰ τὴν α', οὐδὲ τὰ 1000 διὰ τὴν δ' τάξιν).

961

1842. Βεράτιον σ. Ἀβδούλ Μετζήτ πρὸς μ. Ἡρακλείας Διονύσιον, ἐν 98, σ. 241–248 καὶ ἐν 206, σ. 11–17.

962

1842. Συμβόλαιον βεκίλη Ζαγορίου, ἐξ 9 ἄρθρων, ἐν 320, σ. 83–84.

«Ὅλας τὰς μερικὰς ὑποθέσεις καὶ συμπιπτούσας διαφορὰς τῶν πατριωτῶν θέλει τὰς διορίζει ἔξω εἰς τὰ χωρία νὰ θεωρῶνται ἀπὸ τοὺς προκρίτους καὶ εἰδημονεστέρους χωριανούς μὲ κομπρομεσιακὸν ἔγγραφον, κατ' ἐκλογὴν τῶν ἰδίων διαφερομένων, καὶ ὁποῖαν ἀπόφασιν κάμουν οἱ αἵρετοὶ κριταί, θέλει ἔχει τὸ κῦρος καὶ ὁ κοινὸς βεκίλης εἶναι εἰς χρέος νὰ ἐκτελῇ αὐτήν· εἰς ὅποιον δὲ χωρίον δὲν εὐρίσκονται εἰδήμονες, νὰ διορίζονται ἀπὸ ἄλλα χωρία».